

TAKÁCS IMRE

Csak sóhajtás

*El kellene égetnem mennyi mindent! —
néhány szó elegendő.
A súlyt a piacon is súlya szerint,
nem pedig a terjedelme szerint használják.*

*Talán a homlokzat is fontos a gazdagsághoz —
de ha égett barackfák állnak az udvaron!*

*Ki piszkálja szemétben hagyott kincseimet? —
mondván, hogy „A szemétben nincs semmi kincs utána”...*

Énekben gondolkodom

*Mindegyikünknek jut egy halál.
Marad az ország mindig őrizetlen.
Így és úgy rajzolt haza
a rajta élőknek is ismeretlen.
Vázlatait dobja el velünk a sors.*

*A halottas házban a képzeletek
a jégen deresednek és dermednek —
leltárba vett mérnöki munkák...
És minenkünk szabad fölszabadulnunk a rögeszmék
kötelező parancsa alól? — szabad?*

*A könnyek ne áztassák föl az utat,
az égő szemgödörből még lát a szem,
a gyulladt homlok alatt él gondolat,
a dologban ismert és ismeretlen —
együtthatható gyanánt — új dolgot ad.*

*A képzetek elmozdulhatnak, mint a hegyek,
a földvány hasonlít még a régiekhez,
és most is az az erkölcs, mi volt előbb.
(Írtam ezt a hetvennyolcadik februárban,
mivel nagyon szenvedtem már a gyászban.)*

Tank — repkénnyel

*A tankra fölfut a repkény, vagy csak a tölcsérvirágos gyövötin,
és bőven virágzik rajta, virul.
Megsérül a növényi élet, amikor majd a tank megindul.
Elveszti az erejét, ami készült a vegetációba visszarohasztani
a műszaki fölkészültséget, az erőszakot —
A BOMBA A KETTŐT EGYSZERRE TUDJA KIIRTANI!*

*A szerves és szervetlen között az ellentét
mégsem olyan világos, mint lét — nem-lét.
A szerves szervezetlen, a szervetlen pedig megszervezett.
És úgy igaz, így sem igaz egy való helyzet.
Egyszer a cselekvés-vágy sorvad a lassú létben,
máskor a fölszabadult
erőszak hadakozik
az élet ellenében.*

*Rejtjelezett esélyek között sétál,
aki ezen a Földön mint élő jár.
Vigasztalása miben valósulna? —
kúszónövények futnak tankra újra? —
természetes lesz ismét a levegő? —
a környezet gyümölcsöskert lesz, vagy legelő?*

*Bízhatunk-e kedves jövőben? — pangás és harc
változásai között élet-farsang
ünnepeiben hinni tudunk-e még?
Békíteni tudunk-e élet- s halál-törvényt?*

Belső történések

MAGAMÉRT

Nem tudod, hogy álldogálok itt magamban,
cigaretám paraszát a bronz hamutartón tördelem el.
Életem elhibázott részeit egyszer sötét,
máskor pedig színes foltokban látom.
Úgy-annyira, hogy annak a farmernadrágnak a színét is
árnyalatával idézem föl, és arcod aranyló pihéit is.

Lágy ajkadat . . . Hangodat is hallottam tegnap éjjel.
Mostanában sohasem alszom végig az éjszakát.
Jóllehet, ez a délutáni
megvilágosodás is azért történik meg,
mivel az álmatlanság —
mint ahogy a rendezőre visszagurítják a vagonokat —
közelebb hoz egymáshoz mindent.
Bármilyen kevés jut föl az agyam filmvásznára
a megítéletlen időtartamokból!

A tehetetlenség mérge mégsem fajul
gyűlöletté irántad — ez a kínzó! —,
mert a közöny kegyelme azután jöhetne csak.
Mint az izom rostjai között vándorló
steril lövedék, úgy fájsz nekem.

Bizony bármi kiválthatja majd bármikor,
hogy rontson a meg-nem-történetek közül egyik.
Lehetnék-e magabiztos a jövő csapdáiban,
mikor a múlt szakadécai egy nyál-íz emlékével
ily könnyedén öngyilkoltnak engem . . .

TÁRSAIMÉRT

Elromlott az előjel, amikor a jelek leíródtak.
De hagyjuk a szöveggé züllött verset!
Kezdjünk valami dologba!
Ez a fenyő —
a pákozdi építési telken, a sztráda közelében —
nem áll itt, de elképzelem ide, mert ide ültettem el;
jóllehet, már kiszáradt, elhalt,
láthatatlanul elbomló hajszálgyökerekkel;
érvénytelenül tehát — s ez a képzelés is érvénytelen.
Fontossága lehetne pedig, önbizalmat adna az elmúlt évek
teljesítménye — nem szárnyakat, de legalább gondolat-gyökérzetet.

És elképzelem ide a szőlőt is. Róla vers íródott,
amikor az öccsének adta, aki a verset írta.
Ide jutott aztán a zöld Romeo, nem túrta föl a betont.
Juliája, vagy mámoros fülemüle-gúnárja itt nem lakott.
Lugasát csak én képzelem el gazban fulladozva,
máskor pedig győzelmesen nevelve lombnak hajtásokat.

Elromlott az előjel, amikor a jelek leíródtak.
Én se tudom, mit állít kétszer ez a mondat.
Kérdezhetné is, amit mond.
Olyan ez az éjszakába nyúló betűverés, mint jégverés.
Bár száraz patakágyra az égi háború is az élet.

